

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Samarinenilor - a V-a după Paști

Evangelia duminicii

(Ioan IV, 5-42)

5. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
6. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas.
7. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.
8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă ? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.
10. Iisus a răspuns și i-a zis : Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.
11. Femeia I-a zis : Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă, de unde, dar, ai apa cea vie ?
12. Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui ?
13. Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși;
14. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.
15. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez. nici să mai vin aici să scot.

16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.
17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus I-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat,
18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.
19. Femeia I-a zis : Doamne, văd că Tu ești prooroc.
20. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
21. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.
22. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este.
23. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește.
24. Duh este Dumnezeu și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.
25. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se chemă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.
26. Iisus I-a zis: eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.
27. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea ?
28. Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor:
29. Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul ?
30. Și au ieșit din cetate și veneau către El.
31. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă.
32. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.
33. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce ?
34. Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.
35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș.
36. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.
37. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul.
38. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.
39. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisise: Mi-a spus toate câte am făcut.
40. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile.
41. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui,
42. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.

Izvorul Înțelepciunii

În timpul propovăduirii Sale pe pământ, Hristos trecând peste granițele geografice dintre popoare, depășește mentalități care întrețineau cearta și dușmănia între neamuri, arătând prin aceasta că dorește întotdeauna mântuirea tuturor oamenilor, din toate locurile. Acest aspect esențial reiese și din întâlnirea Mântuitorului cu femeia samarineancă pe care ne-o relatează evanghelia Duminicii a cincea după Paști. Dialogul surprinzător și neobișnuit între Iisus și această femeie se desfășoară într-un tip și loc privilegiat: în ceasul al șaselea, la fântâna lui Iacov, simbol al unui centru spiritual legat de numele "părintelui Israelului". Se știe faptul că încă din Antichitate, fântâna reprezenta locul unde oamenii se întâlneau, vorbeau și meditau; era locul înțelepciunii, al cunoașterii, al unor trăiri înalte, prilej pentru ca mintea să descifreze și să înțeleagă semnificațiile adânci ale vieții spirituale. Cu încărcătură de sfințenie, fântâna era considerată sursă a nemuririi, iar apa ei generatoare de virtuți recunoscute.

Pornind de la apă și la analogia cu ea, Domnul, îndreptându-și cuvântul mântuitor spre femeia samarineancă, îi arată marile daruri aduse de credința în El și de comuniunea cu El, spunând: „*Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică*” (Ioan 4, 10; 13-14). Dacă femeia ar fi putut să potolească setea imediată, trupească, prin scoaterea din fântână a apei cea de toate zilele, Hristos singur oferă însă o apă de nemurire, care nu numai că potolește setea spirituală, dar poate deveni izvor și pentru alții. Această apă dorită reprezintă cum spun Sfinții Părinți *Harul Sfântului Duh, care este dăruit în Sfânta Biserică a Domnului celor ce cred în El*. Căci, într-o altă împrejurare, Domnul a spus: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui. Iar aceasta a zis-o – ne încredințază Sfântul Evanghelist Ioan - despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El.*” (Ioan 7, 37-39).

Harul și darurile Duhului Sfânt le primim cu adevărat prin Sfintele Taine și rămân în ființa noastră începând cu momentul în care ne-am botezat, dar se manifestă diferit, în funcție de

atitudinea noastră față de ele, de nevoia lepădării de păcat și patimă, de truda lucrării faptelor bune și a cultivării virtuților. Toate acestea dau libertate Harului Sfântului Duh să lucreze în noi, iar acest Har aflat până atunci ascuns își relevă lucrarea atât față de purtătorul harului, cât și față de ceilalți.

Așa s-a întâmplat și cu această femeie samarineancă. Dorința sa mare de a bea acea „apă vie” este dublată de setea de cunoaștere, pentru că se interesează de modul în care trebuie să se roage. Și Iisus îi va răspunde, subliniind necesitatea spiritualizării rugăciunii, afirmându-se El Însuși nu doar ca un simplu practicant al cultului, ci și ca un purificator și reformator al acestuia: „*Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește*” (Ioan 4, 21-23). Așadar, dincolo de orice foame și sete, este nevoie de a cunoaște Adevărul, de a-L cunoaște pe Dumnezeu prin rugăciune, nu atât o rugăciune de cerere, ci o rugăciune în Duh și Adevăr prin care se realizează comunicarea între om și Dumnezeu. Deși copleșită de afirmarea transcendentului, femeia are totuși puterea și intuiția să-și exprime nădejdea: „*Știm că va veni Mesia care se chemă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate*”. La această ultimă dorință de cunoaștere, răspunsul lui Hristos este uluitor: „*Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine*” (Ioan 4, 26).

Dacă la început, femeia a văzut în Iisus un străin după ce I-a vorbit despre apa vieții și îi descoperă adevăruri ale vieții ei trecute, samarineanca presimțise că are de-a face cu un prooroc, pentru ca în final, Hristos să I se releve ca Mesia. Aceasta s-a întâmplat fiindcă femeia samarineancă a năzuit să cunoască mai mult, devenind îndată mărturisitor și misionar al lui Hristos: „*Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul ?*” (Ioan 4, 28-29). Potrivit tradiției transmise prin scrierile hagiografice, va deveni uceniță a Mântuitorului, primind numele de Fotini. Împreună cu cei șapte copiii ai săi avea să primească moarte martirică în ziua de 26 februarie a anului 66, în timpul crudului împărat Nero, cel care a umplut Roma de sânge și foc, asigurându-și o tristă celebritate în istoria lumii. *Vasilica Onofrei*

Din tâlcuirea Evangheliei - Sfântul Ioan Gură de Aur -

Domnul le arată ucenicilor că trimiterea lor la propovăduire este ușoară și necesară. Căci ce spune ? „*Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini*” (Matei 9, 37). „Nu vă trimit, le spune Domnul, la semănat, ci la secerat !” Același lucru a fost relatat și de către Evanghelistul Ioan: „*Alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor*” (Ioan 4, 38). Le spune acestea ca să-i facă modești, dar și ca să le dea curaj, arătându-le că munca cea mai grea o făcuseră alții înaintea lor.

Dacă i-a trimis să secere, apoi, negreșit, nu i-a trimis în ogoare străine, ci în acelea pe care le-a semănat prin profeți. Hristos le-a dat curaj ucenicilor Săi, nu numai prin aceea că a numit seceriș slujirea lor, ci și prin aceea că i-a făcut puternici pentru această slujire. „*Și chemând pe cei doisprezece ucenici ai Lui, le-a dat lor putere peste duhurile necurate, ca să le scoată pe ele și să tămăduiască toată boala și toată neputința*” (Matei 10, 1). Deși nu li se dăduse încă Duhul Sfânt; că spune Scriptura: „*Încă nu era dat Dudul, pentru că Iisus încă nu se proslăvise*” (Ioan 7, 39). Atunci, cum scoteau duhurile ? Prin porunca și puterea lui Hristos!

- Uneori Hristos spune că secerișul este aproape, ca atunci când vorbește despre samarineni: „*Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe spre seceriș*” (Ioan 4, 35). Pentru ce, însă, în aceste locuri spune că secerișul este aproape, iar în pilda neghinelor, spre exemplu, că secerișul va fi la sfârșitul veacului ?

- Pentru că alt înțeles are cuvântul într-un loc, și alt înțeles are în celălalt loc.

- Dar pentru ce spune în altă parte că „*Altul este cel ce seamănă și altul cel ce seceră*” (Ioan 4, 37), iar în pilda neghinelor spune că El este cel ce seamănă ?

- Pentru că acolo Hristos n-a vorbit despre El, ci a pus în fața profeților pe apostoli fie că le grăia iudeilor, fie că le grăia samarinenilor. Că și prin profeți tot El a semănat. Sunt cazuri când numește același lucru și seceriș și semănat, întrebându-l cuvântul și într-un sens și în altul.

Când vorbește de ascultarea și supunerea ascultătorilor Săi, Domnul numește seceriș supunerea și ascultarea lor, că acestea duc lucrul la bun sfârșit; dar când caută rodul ascultării, atunci fapta aceasta o numește sămânță, iar sfârșitul lumii îl numește seceriș.

Din sinaxarul săptămânii

În ziua de 9 mai, Biserica Ortodoxă îl pomenește pe *Sfântul Prooroc Isaia*, primul dintre cei patru mari profeți ai Vechiului Testament. A trăit în secolul al VIII-lea î. Hr., în timpul regilor Azaria, Ioatam, Ahaz și Iezechia. *Cartea lui Isaia*, carte profetică a Vechiului Testament, este structurată în 66 de capitole și se împarte în două părți: prima (cap. 1-35) cuprinde diferite profeții și cuvântări care au fost rostite de prooroc, iar cea de-a doua (cap. 36-66) profeții de mângâiere și îndemnuri profetice; tot aici vorbește și despre împărăția mesianică. Conform unor scrieri apocrife, și-a aflat sfârșitul mucenicesc, fiind ucis, în jurul anului 700 î.Hr., din ordinul regelui idolatru Manase.

Tot în această zi, de 9 mai, este pomenit și *Sfântul Mucenic Hristofor*, originar din Reprovoș, care în timpul prigoanei împăratului Decius, a fost luat rob de către romani. Deprinzând cu ușurință limba latină, ajunge să cunoască învățătura Evangheliei lui Hristos, fiind încreștinat de către Sfântul Vavila, pomenit de Biserica la 4 septembrie. Mărturisindu-și credința sa va fi supus la grele chinuri, fiind martirizat prin decapitare.

Sfântul Mucenic Ioan Valahul sau *Ioan din Oltenia* a fost canonizat la data 10 octombrie 1992 și este sărbătorit de Sfânta Biserica în ziua de 12 mai, a fiecărui an. În timpul domniei lui Mihnea Vodă (1658 – 1659), fiind invadată Țara Românească de oștile turcești și tătare, au fost luați în robie peste 50.000 de români printre aceștia numărându-se și tânărul Ioan, în vârstă de doar 15 ani. Dus în Constantinopol și îndemnat prin diferite moduri să se lepede credința creștină, Sfântul a refuzat categoric să treacă la mahomedanism, primind senin moartea mucenicească la 12 mai 1662, prin spânzurare în locul numit *Parmak-Kapi* („Poarta Stâlpului”), neștiind nimeni ce s-a făcut după aceea cu trupul său. Biserica îl cinstește pe Sfântul Ioan Valahul ca „Feciorelnic Mucenic al lui Hristos” (cum îl aflăm numit în *Acatistul* ce-i este închinat), fiind considerat ocrotitorul tinerilor credincioși și iubitori de curăție.

După *Proloagele*, vol II

- ❖ *Mânia e o scurtă nebunie.*
- ❖ *A nu te mânia niciodată e semn de mare înțelepciune.*

Vichentie Mălău

Lucrurile nu sunt ce par a fi

Într-o seară, doi îngerii călători s-au oprit să-și petreacă noaptea în casa unei familii înstărite. Privindu-i cu dispreț, bogații nu i-au primit pe îngerii să înnopteze în camera de oaspeți. Le-a oferit doar o cămăruță modestă la subsol. În timp ce își făceau paturile, îngerul cel bătrân a văzut o gaură în perete și a reparat-o imediat. Când îngerul cel tânăr l-a întrebat de ce, celălalt înger i-a răspuns: "Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi".

În noaptea următoare îngerii au ajuns să se odihnească în casa unui om foarte sărac dar foarte ospitalier, țăran ce locuia împreună cu soția lui. După ce au împărțit cu ei puțina mâncare ce o aveau, i-au lăsat pe îngerii să doarmă în patul lor, unde se puteau odihni în voie. Când s-au trezit a doua zi, îngerii i-au găsit pe țăran și pe soția lui plângând. Singura lor vacă al cărei lapte era singurul lor venit, murise pe câmp. Îngerul cel tânăr s-a înfuriat și l-a întrebat pe cel bătrân, cum se poate întâmpla un asemenea lucru? "Primul om avea tot, și totuși l-ai ajutat", a spus el. "A doua familie avea atât de puțin, dar era în stare să împartă totul, și tu i-ai lăsat vaca să moară". "Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi", i-a răspuns îngerul cel bătrân. "Când am stat în subsol am observat ca în gaura din perete era depozitat aur. De vreme ce stăpânul era obsedat de lăcomie și era incapabil să-și împartă bogăția cu altcineva, am astupat zidul ca să nu o mai găsească. Noaptea trecută când am dormit în patul familiei de țărani, îngerul morții a venit după soția lui. I-am dat în schimb vaca. Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi."

Așa se întâmplă când lucrurile nu se desfășoară precum ne dorim, precum e normal. Dacă ai credință, e nevoie doar să crezi că orice întâmplare este întotdeauna în avantajul tău. S-ar putea să nu știi, să-ți dai seama foarte târziu de ce anume te-a păzit Dumnezeu.

..."Ieri" a trecut. "Mâine" este un mister. "Astăzi" este un dar! Viața este cu adevărat frumoasă, când știi că este darul lui Dumnezeu!
Text cules de Damiana Mărgineanu

Cronică parohială

Marți 4 mai 2004 a fost inaugurată și sfințită casa familiei Viorica și Florin Cărăuță

Joi 6 mai 2004 a primit taina Sfântului Botez pruncul George-Cosmin, primul copil al doamnei Lenuța și domnului Paul Mițac, un colaborator al parohiei noastre, care ne-a sprijinit în multe din activitățile gospodărești.

A asistat ca nașă domnișoara Mioara Avădăni, din Iași.

Sâmbătă 8 mai 2004 au organizat comemorări pentru cei răposați familiile: Miron, Turiceanu, Vâscu și Radu.

"Fiule ! Când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gătește-ți sufletul tău spre ispită. Încordează inima ta și fii tare și să nu te tulburi în timpul încercării. Lipește-te de Domnul și nu te depărta, ca să fii înălțat la sfârșitul vieții. Tot ce ți se va întâmpla, primește cu plăcere și în necazurile tale fii îndelung-răbdător. Că în foc se lămurește aurul, iar oamenii cei plăcuți Domnului, în cuptorul smereniei."

Înțelepciunea lui Iisus Sirah,2,1-5

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank, filiala Iași.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei